

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2015. évi február hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntető ügyben a Szombathelyi Törvényszék 2014. évi január hó 16. napján kihirdetett 13.B.379/2012/78. számú **ítéletét megváltoztatja, I.r. és III.r. vádlottak** által egyetemlegesen fizetendő kártérítés összege 2.829.000.- /Kettőmillió-nyolcszázhuszonkilencezer/ Ft, míg az eljárási illeték összege 16.970.- /Tizenhatezer-kilencszázhetven/ Ft.

I.r. vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összege 203.992.- /Kettőszázháromezer-kilencszázkilencvenkettő/ Ft.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét **I.r., II.r. és III.r. vádlottak** vonatkozásában helybenhagyja.

I.r. vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2014. november hó 27. napjáig,

II.r. vádlott esetében az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig, míg **III.r. vádlott** által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2014. november hó 28. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő a kiszabott szabadságvesztésbe beszámít.

A másodfokú eljárásban 19.400.- /Tizenkilencezer-négyszáz/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet **I.r. vádlott** köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Szombathelyi Törvényszék 2013. május 14., 15. szeptember 25., november 19., 2014. január 15., 16. napján tartott nyilvános, részben folytatólagos tárgyalások

alapján, az utóbbi napon hozott 13.B.379/2012/78. számú ítéletével - a 2012. évi C. törvényt alkalmazva - a 2011. december 6. napjától december 8. napjáig őrizetben, majd 2014. november 27. napjáig előzetes letartóztatásban volt, ezt követően más ügyben jogerős büntetését töltő

I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki : 2 rb. társtettesként elkövetett rablás büntetében (Btk. 365. § (1) bekezdés a.) pont, (3) bekezdés b.) és c.) pontja), 1 rb. testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1), (3) bekezdés. Ezért halmazati büntetésül 10 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A 2011. december 5. napjától december 8. napjáig őrizetben, azóta előzetes letartóztatásban lévő **II.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki :

2 rb. társtettesként elkövetett rablás büntetében (Btk. 365. § (1) bekezdés a.) pont, (3) bekezdés b.), c.) pont), bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat), bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1), (3) bekezdés), közokirattal visszaélés vétségében (Btk. 346. § (1) bekezdés c.) pont). Ezért halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A 2011. december 6. napjától december 8. napjáig őrizetben, majd 2014. november 28-ig előzetes letartóztatásban, azt követően jogerős szabadságvesztés büntetését töltő **III.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki :

2 rb. felbujtóként elkövetett rablás büntetében (Btk. 365. § (1) bekezdés a.) pont, (3) bekezdés b.) és c.) pont), felbujtóként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat), felbujtóként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés. Ezért **III.r. vádlottat**, mint különös visszaesőt, halmazati büntetésül 9 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

III.r. vádlottal szemben a Fővárosi Bíróság 1.Bk.1419/2009/5. számú 2009. december 30. napján jogerőre emelkedett határozatával elismert, a Grázi Büntető Törvényszék 10.Hv.94/09s. számú 2009. július 24. napján jogerőre emelkedett ítéletének érvényéhez kapcsolódó feltételes szabadságot megszüntette.

Elrendelte, hogy **I.r., II.r., III.r. vádlottakra** kiszabott szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani.

Rendelkezett arról, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja **I.r. és II.r. vádlott** esetében a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

Megállapította, hogy **III.r. vádlott** nem bocsátható feltételes szabadságra.

Az előzetes fogvatartásban töltött időt **I.r. vádlott** által 2011. december 6. napjától, **II.r. vádlott** által 2011. december 5. napjától, **III.r. vádlott** által 2011. december 6. napjától az elsőfokú ítélethozatal napjáig beszámította.

I.r. és III.r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte **1. magánfél** részére 3.329.000 forint kár, valamint ehhez kapcsolódóan a 2011. január 1. napjától, a kifizetés napjáig terjedő időre számított kamatok, továbbá az állam javára 19.970 forint eljárási illeték megfizetésére. A magánfél ezt meghaladó polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

A Szombathelyi Törvényszék Gazdasági Hivatalnál Bnyt.184/2012. szám alatt bevételezett bűnjelek lefoglalását megszüntette, kiadni rendelte 1-3, 5-6. és 16. sorszám alatti bűnjeleket **II.r. vádlott** részére, a 7-13. sorszámú bűnjeleket **S.M.** részére, a 15. tételszám alatt bevételezett Iphone mobiltelefont **K.-né K.A.** részére.

A nyomhordozók (4.,14. sorszám alattiak) megsemmisítését elrendelte.

A bűnügyi költség megfizetésére felmerülés szerint, **I.r., II.r., III.r. vádlottakat** külön-külön kötelezte, a fennmaradó 268.488,- forint megfizetésére a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte.

Az ítélet ellen a nyitva álló három napban fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlottak terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében.

Az ügyészi álláspont szerint a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket elkövető vádlottakkal szemben, figyelemmel a terhükön jelentkező súlyosító körülményekre, a büntetési célok elérése érdekében szükséges a büntetés súlyosítása.

I.r. vádlott és védője kihirdetésekor az ítéletet tudomásul vették, ellene fellebbezést jelentett be **II.r. vádlott** és védője enyhítésért, **III. vádlott** enyhítésért, védője a rablás tekintetében a tényállás téves megállapítása és téves minősítés miatt, a testi sértések tekintetében az elítélés miatt, felmentés érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.335/2012/7-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést indokainál fogva fenntartotta és indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottakra kiszabott szabadságvesztés büntetés, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelését. Indítványozta továbbá a

fizetendő polgári jogi igény összegének módosítását, a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés helyesbítését **I.r. vádlott** tekintetében, valamint a bűnjeljegyzékben 15. sorszám alatt nyilvántartott Iphone típusú mobiltelefon megküldését a törvényszék gazdasági hivatal bűnjelkezelőjének.

Az átiratban kifejtésre került, hogy a törvényszék nem tulajdonított kellő jelentőséget a büntetéskiszabási körülményeknek, ezáltal a vádlottakra - akik személyükben a társadalomra fokozott veszélyt jeleznek - eltúlzottan enyhe büntetést határozott meg. Az elkövetett bűncselekmények többszörös halmazatban állnak, tárgyi súlyuk kiemelkedő, az elkövetés módja durva, gátlástalan, továbbá nyomatékos súlyosító tényezőként kell értékelni, hogy a sértett helyrehozhatatlan következménnyel járó sérülést szenvedett. **III.r. vádlott** különös visszaeső, cselekményének súlya a tettesi cselekménnyel egyezik meg, büntetése viszont nem éri el a középértéket.

III.r. vádlott több beadványban indokolta a fellebbezését, 4. sorszám alatt előterjesztett beadványában tagadta, hogy a terhére rótt cselekmények elkövetésére rábírta a társait, volt feleségét, **K.-né K.A.-t** terhelte a felbujtói magatartással. A 6. sorszámú beadványában volt feleségét terhelő nyilatkozatát visszavonta azzal az indokkal, hogy korábbi állítása nem fedi a valóságot. Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság helytálló tényállást állapított meg azt kivéve, hogy ő volt a sértett bántalmazásának felbujtója és állította, hogy a testi sértések elkövetését valójában **I.r.** és **II.r. vádlottak** beszélték meg egymással. **III.r. vádlott** 15. sorszám alatt a fellebbviteli főügyészség indítványát észrevételezte és megismételte, hogy társai beszélték meg a cselekmény végrehajtásának folyamatát, az ehhez használt eszközt, ebben nem vett részt. Kérte a súlyosításra irányuló ügyészi indítvány elutasítását, cselekményének elbírálására az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazását, a személyi körülményei és annak figyelembe vételét, hogy Magyarországon még nem volt elítélve letöltendő szabadságvesztésre. Álláspontja szerint, ezáltal nem különös visszaeső, hanem bűnismétlő, az Ausztriában hozott felfüggesztett börtönbüntetését Magyarországon nem lehet végrehajtani.

II.r. vádlott védője a védelmi fellebbezést 14. sorszámú beadványában indokolta. Ebben kifejtette, hogy melyek azok a körülmények, amelyek a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítését támasztják alá, szemben a fellebbviteli főügyészség súlyosításra irányuló indítványával. Ennek érdekében hivatkozott védenca rendezett körülményeire, büntetlenségére, a cselekvőségének súlyára, megbánást tanúsító magatartására, a sértett megbocsátására, kárának megtérítésére, a bűncselekmények felderítését segítő vallomására, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben a viselkedése kifogástalan és asztalos szakmát tanul.

I.r. vádlott 16. sorszámon terjesztette elő a fellebbviteli főügyészség indítványával kapcsolatos észrevételét. Megalapozatlanságra, továbbá eljárási szabálysértésre

hivatkozva, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan azt, hogy a büntetését ne súlyosítsa az ítélőtábla, utasítsa el a fellebbviteli főügyészség indítványát.

Kifogásolta, hogy a védekezését - miszerint az első rablás elkövetésénél nem ütötte meg a sértettet - az elsőfokú bíróság nem fogadta el, a védője nem sarkallta fellebbezésre, továbbá III.r. vádlott bűnsegédként történt elítélését az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt, valamint vádlott-társa különös visszaesői minősülésének megállapítását.

Az ítélőtábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglalt valamennyi indítványt tartalmilag egyezően fenntartotta, és kiegészítette az előéleti adatok, valamint az előzetes fogvatartás beszámításának pontosítása érdekében.

Perbeszédében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében bemutatta, miért nem állt fenn kényszer vagy fenyegetés II.r. vádlott irányában, a felelősségüket hárító **I.r.** és **III.r.** vádlottak védekezésével szemben, miért a sértett és a tanúk vallomása, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvek adatai alapján állapította meg a tényállást, az ide vonatkozó indokolását helytállónak, a tényállást megalapozottnak, a bűnösség megállapítását, a cselekmények minősítését, a rá vonatkozó indokolással együtt törvényesnek tartotta. Kifejtette, hogy a vádlottak vallomásaik szerint megegyeztek a közös támadásban, **I.r. vádlott** magánál tartott egy fémcsövet, amivel a sértettet meg fogják támadni, erről mindannyian tudtak. Az erőszak mértékét előre nem tudták limitálni, de nyilvánvaló, hogy megfelelő erővel, egy ütéssel is, ezzel az eszközzel testi sértést lehet okozni, ami akár életveszélyes is lehet, a felbujtóként **III.r. vádlott** eshetőleges szándéka minderre kiterjedt.

Álláspontja szerint az új Btk. alkalmazása szintén helytálló, mert a vádlottakra nézve kedvezőbb a rendelkezése az elkövetéskor hatályos büntető jogszabályénál.

A kiszabott büntetéseket enyhének tartotta, a büntetés kiszabási körülményekre figyelemmel - hasonló jellegű erőszakos cselekmények elszaporodtak, a vádlottak személyének nagy a társadalomra veszélyessége, a sértett egészsége maradandó fogyatékossgot szenvedett, a cselekmény többszörösen minősül - és tekintve, hogy **III.r. vádlott** különös visszaeső, felelőssége azonos tetteistársaiéval. **I.r. vádlott** büntetése csak a középértéket éri el, a sértettet ő bántalmazta. **II.r. vádlottat** az első rablás után is rá lehetett beszélni a következő elkövetésére.

Indítványozta még az elírások kijavítását az első fokú ítéletben.

I.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy az ítélet belső logikája szerint védence tanúsította a legdurvább magatartást, ennek kapcsán kérte figyelembe venni, hogy az igazságügyi szakvéleményben megállapított intellektusa, személyisége folytán őt lehetett erre rávenni. Az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként értékelt terhére a korábbi

elítélését, ami csekély tárgyi súlyú bűncselekmény miatti pénzbüntetés volt, nem erőszakos jellegű, ezért csekély súllyal indítványozta a figyelembe vételét.

II.r. vádlott védője perbeszédében a büntetés enyhítéséért a fellebbezést írásbeli indokolásával együtt fenntartotta.

Kitért arra, hogy védenccé már a nyomozati szakban és a bírósági eljárásban is együttműködő magatartást tanúsított, beismerő vallomást tett, a legelső bűncselekmény kapcsán megállapított tényállásrész is alapvetően az ő vallomásán alapul, amely aggálytalan, és egybecseng az egyéb bizonyítékokkal. A sértettől bocsánatot kért, a ráeső kárt megtérítette, tettét a sértett megbocsátotta. Védenccé minden tőle telhetőt megtett a bűncselekmény feltárására, jóvátételére.

Iskolai bizonyítványt csatolt arról, hogy védenccé asztalos vizsgát tett, büntetlen előéletű, így a fokozatosság elve alapján indokoltnak tartotta, hogy a javára szóló számos enyhítő körülmény jelenjen meg a vele szemben első alkalommal kiszabott büntetésében.

III.r. vádlott védője a fellebbezés irányát az ítéletábra nyilvános ülésén módosította, a 2 rb. testi sértés büntette tekintetében részfelmentésért bejelentett fellebbezést nem tartotta fenn.

Indítványozta védenccé bűnösségének eltérő megállapítását, így a Btk. 164. § (8) bekezdése szerint testi sértés büntettének alapeseti átminősítését, valamennyi védenccé terhére rótt bűncselekmény tekintetében bűnsegédi részessége megállapítását, a szabadságvesztés büntetés mértékének enyhítését, egyidejűleg a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés elutasítását.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegeléssel állapította meg, ezért nem vitatja. Védenccé elismerte, hogy látta I.r. vádlottnál az eszközt, de nem állapodott meg társaival a sértett bántalmazásában. Az életveszélyt okozó testi sértés büntettéért azért sem tartotta elfogadhatónak a felelőssége megállapítását, mivel az eszközt a vádlottak fenyegetésként vitték magukkal, ebből nem feltétlenül következik bántalmazás. Védenccé szándéka tekintetében álláspontja szerint nem lehet tovább eljutni, mint fenyegetés alkalmazása a sértett irányába és esetleg súlyos testi sérülés okozása. Az elsődleges szándéka nem terjedt ki az életveszélyes sérülés bekövetkezésére, ezért cselekményének átminősítését indítványozta a Btk. 164. § (3) bekezdés szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettére.

A felbujtás kérdésében előadta, hogy védenccé eredetileg bűnsegédként volt megvádolva, mert a társait szállította a bűncselekmény helyszínéhez. Álláspontja szerint nincs bizonyíték, sem kellő indokolás a felbujtói magatartására, nem volt irányító, rábíró szerepe a társaira. A tényekből kiindulva kétségtelenül az állapítható meg, hogy a bűncselekmények elkövetéséhez segítséget nyújtott.

A büntetés enyhítése érdekében kérte figyelembe venni védenccé személyi körülményeit, hogy bocsánatot kért a sértettől, tettét megbánta.

A különös visszaesés kérdésében kitért arra, hogy kisebb súlyú vagyon elleni bűncselekmény elkövetéséért ítélték el külföldön védencét, a jelen ügyben elbírált cselekménye a külföldi ítélet elismerése folytán esett a feltételes szabadság idejére, aminek súlyát így kérte figyelembe venni.

Az utolsó szó jogán **I.r. vádlott** csatlakozott védőjéhez, kérte figyelembe venni, hogy öt kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia.

II.r. vádlott felszólalásában elmondta, hogy a történeteket őszintén feltárta, nem önszántából vett részt a bűncselekmény elkövetésében, nem volt szüksége pénzre, munkából élt.

III.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez, megbánásának adott hangot, elmondta, hogy a sértettől bocsánatot kért, a jelenlegi nehéz anyagi helyzete miatt nem tudta a kárt megfizetni, de amikor lehetősége lesz rá, ki akarja fizetni. Jelenleg a gimnázium első osztályába jár, elvégzett egy OKJ-s tanfolyamot.

Az ítélőtábla - **I.r. vádlott** kivételével - a kétirányú fellebbezések alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdés szerint folytatta le a Szombathelyi Törvényszék ítéletének teljeskörű felülbírálatát a megelőző eljárással együtt. Ennek eredményeként a védelmi fellebbezéseket és a vádlottak büntetésének súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak.

A fellebbviteli főügyészség indítványa a büntetés súlyosítására vonatkozó részében nem alapos.

Elsőlegesen megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi felülvizsgálatot akadályozó eljárási hibát nem vétett, a bizonyítási eljárást törvényes rendben folytatta le, ilyen irányból az érdekeltek nem is támadták az elsőfokú ítéletet. A tárgyaláson fogantatosított eljárási cselekményekkel, valamint a nyomozó hatóságok által beszerzett bizonyítékok törvényességével kapcsolatban sem tárt fel az ítélőtábla mulasztást, így a bizonyítékértékelés a bizonyítási anyag minden adatára kiterjedhetett.

A rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket a törvényszék maradéktalanul a tárgyalás részévé tette, az ezekből származó valamennyi lényeges bizonyítékot értékelési körébe vonta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratszerű, összhangban áll a feltárt bizonyítékokkal. A sértett, a vádlottak, a tanúk vallomásának, szakértői véleményeknek, okirati bizonyítékoknak a mérlegelése helytálló, megalapozottan

került a vádlottak cselekvősege az ítéleti tényállásban rögzítésre. Az ítélet tábla a bizonyítékok értékelésében hibát, hiányosságot nem tárt fel, és olyan mulasztást sem állapított meg, hogy lett volna olyan bizonyíték, amelyet az elsőfokú bíróság nem értékelt.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a körülmények tekintő bizonyítását mutatja a több tárgyalási napot igénybevevő bizonyítási tevékenysége, a kiegészítő orvosszakértői vélemény beszerzése, a hírközlési, orvos és tárgyszakértő meghallgatása, a vádlottak és tanúk részletes kihallgatása, a nyomozati anyag és az eltérő vádlotti vallomások vádlottak elé tárása, annak biztosítása, hogy a véleményeket adó szakértőkhöz, tanúkhöz kérdéseket tehessenek fel az érdekeltek, észrevételezhessék az ismertetéseket és az elhangzottakat.

Az elsőfokú bíróság ítéletében indokát adta, hogy II.r. vádlott és védője, valamint III.r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat milyen okból utasította el. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy II.r. vádlott autójának felkutatásával, illetve a távközlési szakértői vélemény kiegészítésével, **F.H.** meghallgatással kapcsolatos indítványok olyan kérdésekre vonatkoznak, amelyek az ügy előbbre vitelét, az érdemi felderítését nem szolgálnák, eltérő következtetések levonását nem eredményeznék, ezért okszerű volt azok elutasítása.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a mérlegelésébe hiánytalanul bevonta, egyenként és összefüggésükben értékelte, megindokolta, hogy melyik bizonyítékra, miért alapított tényállást.

A másfél év leforgása alatt elkövetett rablási cselekmények tekintetében az ügyben rendelkezésre áll II.r. vádlott feltáró jellegű, meggyőző vallomása, ezen kívül a második rablási cselekményhez kötött közvetlen szemtanúk vallomása, a sértett vallomása, mindezekből származó lényeges adatokat kiegészítették a helyszínen feltárt adatok, a tanúvallomások, szakértői vélemények, III. r. levelezése, az 1. számú tanú vallomásával együtt az általa becsatolt levél tartalma, ezekből is levonhatók voltak következtetések a vádlottak cselekményének ténybeli és jogi megítélésére.

A sértett mindkét rablás esetén két támadó személyről beszélt, leírást adott az elkövetők egymáshoz viszonyított testalkatára, a ruházatukra, az első rabláshoz kötve nyilatkozott az egyik elkövető piros dzsekijére, határozottan állította, hogy mindkét esetben a kirablását ugyanazon személyek követték el. Beszámolt arról, hogy az elkövetők közül a bántalmazása melyikükhöz kötődik, ténylegesen milyen magatartást tanúsítottak vele szemben. **I.r.** és II.r. cselekvőségére tett vallomása beilleszkedik a további bizonyítékok sorába. Így a 2011. november 26-i esetet közvetlenül észlelő szemtanúk egymás vallomását kiegészítve, a sértettel egyező leírást tudtak adni a támadó személyekről, azok alkatáról, az eszközös bántalmazásról, annak módjáról, **I.r.** és II.r. vádlottak mikénti elmeneküléséről a helyszínről.

Elmondták, hogy a támadók ketten voltak, az egyikük - az erőteljesebb alkatú - eszközt használt, a másik elkövető a sértett ruházatát próbálta letépni, amikor elfutottak, az alacsonyabb a kabátot szorongatta, a másik eldobta a sértett övtáskáját, egy fehér furgonba szálltak be, amelynek rendszámára is szolgáltatnak adatot. Az első rablási cselekmény helyszínének közelében **1. tanú** két személyt látott, közülük az egyikük piros dzsekit viselt, ami megerősíti II.r. vádlott és a sértett által elmondottakat.

II.r. vádlott a piros dzsekit átadta vallomása szerint I.r. vádlottnak, aki az erősebb testalkatú elkövető volt.

II.r. vádlott a második bűncselekmény elkövetése után a nyomozóhatóságnak feladta magát, a vallomása alapján került a nyomozóhatóság abba a helyzetbe, hogy a 2010. február 10-én elkövetett rablási cselekmény elkövetőiről feltárja a bizonyítékokat. II.r. vádlott mindkét rablási cselekményre nézve, a kezdettől azonosan, részletekre kiterjedően, önmagát és társait terhelő beismerő vallomást tett, az általa elmondottakat más bizonyítékok minden lényeges körülményre nézve leigazolták, feltáró vallomása ezért a tényállás alapjául szolgált. A vallomásának csak az a része nem volt elfogadható, amit védekezésül előterjesztett abban a tekintetben, hogy társai kényszerítő ráhatására vett részt a bűncselekmény elkövetésében, mert azt bizonyítékok nem támasztották alá.

A vádlott-társai ellentétes irányú, a védekezési taktikájuknak megfelelően különböző eljárási szituációkban tett, önmagukhoz képest is eltérő, bizonyítékokkal meg nem erősített nyilatkozatait szintén nem lehetett elfogadni.

I.r. és **III.r.** vádlottak a tetteket elismerték, viszont az a védekezésük, miszerint II.r. vádlott fegyverrel fenyegetőzve vette rá őket a sértett kirablására, illetve az első rablásnál a sértettet is ő bántalmazta, megdőlt. A szavahihetőségüket megcáfolja, hogy a fogvatartás alatt üzentek a váltottak, az 1.számú tanú - **I.r. vádlott** volt zárkatársa - elmondta, miként kellett volna a felelősséget II.r. vádlottra terhelnie, illetve milyen hamis vallomás megtételéért ajánlott neki pénzt **III.r.** vádlott, miért kellett megírni a nyomozás során általa becsatolt leveleket. Minderre a tanúvallomásra, **III.r.** vádlott anyjának vallomására és az általa csatolt levelek tartalmára, a két vádlott közötti erőteljes telefonforgalomra figyelemmel, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy **I.r.** és **III.r.** vádlottak álltak egymással szoros kapcsolatban, manipulatív vallomást tettek, egyeztetették vallomásukat, amelynek elvetésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság indokolása meggyőző.

Az elsőfokú bíróság a ténybeli beismerésüket, amennyiben egyes részei a vallomásuknak nem volt ellentétes a terhelő bizonyítékokkal, helytálló mérlegeléssel viszont elfogadta és a történeti tényállásba beépítette.

Az elfogadott bizonyítékok egységes zárt láncot alkotnak, amelyek alapján kétséget kizáróan volt a tényállásban rögzíthető, hogy **III.r.** vádlott volt az, aki a sértett pénzének erőszakkal való megszerzésére mindkét alkalommal a vádlott-társait rávette, **I.r.** és **II.r.** vádlottak együtt támadták meg a sértettet, ennek során első alkalommal **I.r.**

vádlott olyan súlyosan bántalmazta, hogy a sértett közvetett életveszélyes állapotba került, amit az orvosszakértői vélemény leigazol. Az elszenvedett súlyos testi sértés adatait is az orvosi dokumentumok, az orvosszakértői vélemény alátámasztják.

Mindezekre figyelemmel, a **I.r.** és **III.r.** vádlottaknak a fellebbezési eljárás során előterjesztett érveléseit, amely valójában a bizonyítékok mikénti értékelését sérelmezte, az ítéletábra nem fogadta el, és a hatályon kívül helyezést célzó fellebbezésnek nem adott helyt.

Az első fokú ítéletben megállapított történeti tényállás minden elemében megalapozott, az ítéletábra a felülbírálat során a döntését erre alapította.

A tényállás személyi részét kellett csupán kiegészíteni - A Be. 361. § (2) bekezdés a) pontok szerint - a másodfokú eljárásban beszerzett és a nyilvános ülésen ismertetett erkölcsi bizonyítvány (17-18. számú irat) alapján, az elsőfokú ítélethozatal után keletkezett előéleti adatokkal.

Eszerint : **I.r.** és **III.r.** vádlottakat a Szombathelyi Járásbíróság 2014. május 28. napján hozott 6.B.559/2012/35. számú ítéletével - amely a Szombathelyi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 8.Bf.296/2014/11. számú határozatával 2014. november 11. napján emelkedett jogerőre - társtettesként, nagyobb értékre, dologi elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette, 2 rb. kisebb értékre, dolog elleni erőszakra elkövetett lopás büntette és 2 rb. szabálysértési értékre, üzletszerűen elkövetett lopás vétsége miatt - amelyet a vádlottak 2011. szeptember 18-án Grázban követtek el - 2 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés kezdő napja **I.r. vádlott** esetében 2014. november 28. napja, míg **III.r. vádlott** esetében 2014. november 29. napja.

Az irányadó tényállás alapján valamennyi vádlott bűnössége okszerűen került megállapításra és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Az ítéletábra a felülbírálatkor vizsgálta, hogy a vádlottak cselekményének elbírálására a 2013. július 1. napján hatályban lépett 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: új Btk.) a kedvezőbb-e, mert ha nem, akkor a főszabály szerint az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan tért át az új büntető anyagi jogszabályok alkalmazására.

Az új Btk. alkalmazásához a büntetési tételkeret megváltozása jelenti a kiindulási pontot, amely egyértelműen kedvezőbb a vádlottakra nézve.

Az 1. tényállási pontban foglalt cselekmény az adott elkövetési érték mellett - a jelentős értéknek ötmillió határra történő felemelése miatt - az új Btk. 365.§ (3)

bekezdésének b.) és c.) pontja szerint minősül, és ennek öttől tíz évig terjedő szabadságvesztés a büntetési tételkerete. Amennyiben az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény alapján történne a cselekmények elbírálása, a jelentős értékre, felfegyverkezve, csoportosan elkövetett rablás büntette öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel lenne a büntetendő, így a halmazati szabályokra figyelemmel, a vádlottakkal szemben ténylegesen magasabb tartamú büntetést kellene kiszabni. Emellé téve két vádlott tekintetében a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezéseket is, az új Btk. alkalmazása a vádlottakra enyhébb elbírálást eredményez.

Minderre figyelemmel az alkalmazandó büntető jogszabályt illetően, III.r. vádlott indítványának az ítéletábra nem adott helyt.

Az elsőfokú bíróság által felhívott régi Btk. 85. § (4) bekezdését az ítéleti indokolásból az ítéletábra mellőzte, mivel az Alkotmánybíróság 23/2014. (VII. 15.) AB határozata visszamenőleges hatállyal megállapította, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 2010. július 23-tól 2013. június 30-ig hatályos 85. § (4) bekezdésének alkalmazása alaptörvény-ellenes, így az a jelen ügyben egyébként sem lenne alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy **I.r.** és **II.r.** r. vádlottak szándék és akarategységben, egymáshoz kapcsolódó magatartásukkal valósították meg a rablás büntettének törvényi tényállását, ezért cselekményük társtettesként elkövetett.

A tényállásban írtak szerint mindkét esetben, a sértett pénzének megszerzése érdekében, **I.r. vádlott** azért alkalmazott erőszakot, hogy a sértett ellenállását megtörje, amelynek hatása alatt lévő sértettől **II.r.** vádlott az értékeinek elvételében működött közre az övtáskájának, illetve mellényének levételével. A sértettel szemben kifejtett aktív tevékenysége a rablás büntettének tényállásszerű, társtettesi elkövetési magatartása.

A megállapított tényállásból következően, a sértettel szemben alkalmazott személy elleni erőszak bekövetkezett eredményét - első esetben az életveszélyt okozó testi sértetést, második alkalommal súlyos testi sértést - **I.r. vádlott** okozta, ezért a cselekmények során megvalósult testi épség elleni bűncselekményekért többlet tényállást megvalósítva tettesként felel. **II.r.** vádlott esetében kétséget kizáróan, ítéleti bizonyossággal nem volt ez megállapítható, az viszont leigazolt, hogy a sértettel szembeni támadások véghezvitele alatt a sértett bántalmazásának előre eldöntött szándékát erősítette társában, így mint pszichikai bűnsegéd követte el az életveszélyes, illetve súlyos testi sértések büntettét.

Az irányadó tényállás mellett az ítéletábra nem fogadta el **III.r.** vádlott védőjének azt a fellebbezés során előterjesztett érvelését, miszerint nincs elégséges adat védenre

felbujtói magatartásának megállapításához, a felelőssége okszerű következtetéssel csak bűnsegédi bűnrészesség, továbbá az alapeseti minősítést meghaladóan, az életveszélyes minősítésű testi épség elleni cselekményért nem vonható büntetőjogilag felelősségre.

A felbujtás a tettesre gyakorolt olyan pszichikai ráhatás, amely kialakítja a tettesben a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó szándékot, tehát a felbujtó tevékenysége nélkül a tettes a konkrét bűncselekményt nem követné el. A törvényi megfogalmazásból kitűnően felbujtó az, aki mást bűncselekmény elkövetésére szándékosan rábír. A rábírás módja lehet utasítás, felhívás, felszólítás, kérés, vagy hátrány, előny ígérete, beszámítást nem érintő hátrány kilátásba helyezése, amelynek lényege, hogy a felbujtói cselekmény legyen a tettesi bűncselekmény megvalósításának döntő oka.

A tényállásban rögzített adatok alapján III.r. vádlott cselekménye megfelel e feltételeknek, hisz az adóssága miatt, elsősorban neki volt szüksége pénzre, a kapcsolatfelvételt ő kezdeményezte társaival azért, hogy vegyenek részt az általa tudottan pénzváltással foglalkozó, így magánál nagyobb mennyiségű pénzt tartó **1. magánfél** pénzének erőszakkal történő elvételében. Szerepel mindkét tényállási pontban, hogy a vádlottak megbeszélték a cselekmény lehetséges végrehajtásának körülményeit, ennek során ő határozta meg a cselekmény elkövetésébe bevont bűntársai szerepét, az elkövetés eszközös módját a sértett ellenállásának leküzdése érdekében. Felbujtói felelősséggel tartozik ezért a tettes-társai által elkövetett valamennyi bűncselekményért, így az életveszélyt okozó testi épség elleni bűncselekményért is. Az ő rábírására döntötték el társai részvételüket az elkövetésben, az eszközös támadás folytán a megvalósítása magába foglalta ennek a bűncselekménynek a bekövetkezését is, hisz a bántalmazás eszközös módja alkalmas súlyosabb sérülés okozására, ki nem számítható következményeként életveszélyes állapot bekövetkezésére.

A megállapított tényállás szerint a vádlottak egyetértésben kialakult előzetes elhatározása az erőszak alkalmazására is kiterjedt mindkét alkalommal. **I.r. vádlott** a rézcsövet azért vitte magával, hogy ezzel az eszközzel küzdje le a sértett várható ellenállását, a pénzének könnyebb jogtalan megszerzése érdekében. A tényekből következik, hogy a vádlottak tudata kiterjedt arra, miszerint a sértettnek ezzel az eszközzel történő megütésével súlyosabb eredménnyel járó sérülést okozhatnak. Az eredeti szándékegységüknek megfelelően végrehajtott bántalmazás során, amikor a sértettet **I.r. vádlott** olyan erővel ütötte fejbe, hogy annak agyzúzódása, lágyagyhártya lemezek közti vérzése és nyílt koponyatörése keletkezett, amely sérülések közvetett életveszélyes állapotot idéztek nála elő, a tevékenységével nem haladta meg azt a mértéket, amelyre vonatkozóan a szándékegységük kiterjedt. Az elsőfokú bíróság mindezeket a tényezőket mérlegelve, III.r. vádlott cselekményét helytállóan minősítette, a sértett bekövetkezett életveszélyes sérüléséért - eshetőleges szándéka folytán - felbujtóként felelősséggel tartozik.

A szándékegység kereteit - amivel III.r. vádlott nem volt tisztában - **I.r. vádlott** akkor lépte volna túl, ha a bántalmazó tevékenysége olyan fordulatot vesz, ami élet elleni bűncselekmény lenne, a felbujtás ehhez a többlettényálláshoz valóban nem kapcsolódna.

III.r. vádlott cselekményének minősítésénél döntően a bűnrészesi szerepe a meghatározó, az ezen túl kifejtett fizikai bűnsegédi magatartása, hogy ő maga a sértett megfigyelését és a vádlott-társai szállítását végezte, beolvad a felbujtói büntetőjogi felelősségébe.

A fellebbezés iránya a vád és védelem oldaláról, döntően a büntetés kiszabást érinti.

Az ítéletábra a felülbírálatra előírt szabályok szerint azt vizsgálta, hogy törvényes-e a vádlottakra kiszabott büntetés, vagyis az adott halmazati büntetési kereteken belül nem törvénysértően enyhe-e vagy eltúlzott. Ugyanis az elsőfokú ítélet megváltoztatására a Be. 371. § (2) bekezdése értelmében nincs lehetőség, amennyiben a lehetséges változtatás a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb mértékű súlyosítását vagy enyhítését eredményezné.

A büntetés kiszabás körében az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi oldalon jelentkező enyhítő és súlyosító tényezőket az ítéletében hiánytalanul felsorolta, ehhez képest új büntetési elemet, körülményt az ítéletábra nem tárt fel, de ki kellett zárni a bűnösségi körülmények köréből III.r. vádlott terhére értékelt kezdeményező szerepet, mert a felbujtói felelőssége emiatt került megállapításra, így kétszeres értékelést jelent. Az ítélet 32. oldal, első bekezdéséből mellőzte az ítéletábra a többszörös halmazatot, mint **I.r. vádlott** terhére értékelt enyhítő körülményt, mivel ez a nyilvánvaló elírás nem enyhítő, hanem súlyosító körülmény.

A vádhatóság helytállóan mutatott rá, hogy a vádlottak a többszörös halmazatban álló, kiemelt tárgyi súlyú, erőszakos bűncselekményeket durván és gátlástalanul valósították meg, ami a személyükben rejlő fokozott társadalomra veszélyességet jelzi. A rablási cselekmény elkövetésétől az sem tartotta vissza a vádlottakat, hogy a sértett élettársa a rokonuk, a sértettel szembeni további rablás büntetést úgy követték el, hogy tudtak az előző rablás során neki okozott életveszélyes sérüléséről.

A terükre rótt bűncselekmények közül a két rablás büntetése és az életveszélyt okozó testi sértés büntetése a törvény külön-külön is öt évtől tíz évig, illetve kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés büntetéseket ír elő, tehát az ilyen jellegű erőszakos cselekmények társadalom által való helytelenítését, veszélyességét, tárgyi súlyát, a büntetési tételben a jogalkotó megjeleníti. Ezen belül a bűncselekmények

konkrét tárgyi súlyát is feltárta az elsőfokú bíróság egy-egy rablási cselekmény kapcsán, és figyelembe vette a jogkövetkezmények alkalmazásánál.

A cselekmények konkrét tárgyi súlyán felül értékelni kell azt is, hogy III.r. vádlott felbujtója volt a bűncselekmények elkövetésének, II.r. vádlott pedig részben bűnsegéde. A részesek büntetése azonos a tettesével, de emiatt önmagában nem lehet a büntetéseket emelni a törvény által megengedett mértékig.

I.r. vádlottnál annak is jelentősége van, hogy a sértettet ő bántalmazta, a sértettet a kezében lévő eszközzel az első rablásnál közepes, illetve nagy erővel, a második elkövetéskor legfeljebb közepes erővel ütötte. A sértett ellenállását mindkét alkalommal az előre megbeszéltek szerint gyűrte le, a fémcsővel addig ütlegette a sértettet, amíg az a földre került, ennek során az első támadásnál a fejet ért ütés következtében életveszélyes sérülést szenvedett, a sértettnek helyrehozhatatlan következménnyel járó, maradandó a sérüléseket okozott. A második alkalommal a fejére leadott támadást feltartott kezével a sértett próbálta elhárítani, ekkor súlyos sérülést - kéztörést - szenvedett. Kétségtelen az is, hogy az elkövetett cselekmények tárgyi súlya miatt - és nem csak a halmazatukra figyelemmel -, külön-külön is hasonló büntetés kerülhetne a vádlottakra kiszabásra.

Az elsőfokú bíróság a középértékből kiindulva, a büntetés kiszabás szempontjait figyelembe véve - a belső arányosság, társadalomra veszélyesség, enyhítő, súlyosító körülmények és az egyéniesítés követelményének szem előtt tartása - szabta ki a vádlottak büntetését, amelyet mindezek mérlegelésével differenciált. A kiszabott szabadságvesztések és mellékbüntetések kifejezik a halmazatban álló cselekmények tárgyi súlyát, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokát, alkalmasak a büntetési célok biztosítására, szükséges és egyben elégséges jogkövetkezmények, ezért sem a súlyosítása, sem pedig az enyhítése az alkalmazott büntetéseknél nem indokolt.

Az ítélet tábla álláspontja szerint **I.r. vádlott** vonatkozásában elsősorban az elkövetés során tanúsított magatartása a büntetésének kisebb mértékű súlyosítását indokoltá tenné, de tekintettel az egyéni életútjára - az ügyben elbírált bűncselekmények előtt egy alkalommal volt büntetve hulladékgazdálkodás rendjének megsértése miatt pénzbüntetéssel - és a fokozatosság, valamint az egyéniesítés szempontjára, a vele szemben kiszabott tíz évi szabadságvesztés és a mellékbüntetés az általános és egyéni megelőzés szempontjából eléri a célját.

III.r vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ítéletében értékelt korábbi elítéléseivel kapcsolatban az ítélet tábla kiemeli, hogy nem erőszakos jellegű, hanem túlnyomórészt vagyon elleni bűncselekmény miatt volt büntetve. A külföldi ítélet érvényességét a magyar bíróság elismerte, így a Fővárosi Bíróság határozatából tudnia kellett, hogy mi a következménye az elismerésnek, vagyis a külföldi elítélés elismerése folytán, a magyar jogi szabályoknak megfelelő rendelkezést hoz a bíróság. Ennek megfelelően

tisztában kellett lennie azzal, hogy a kettő hónap letöltését követően, immár feltételes szabadságra bocsátották, és ha új bűncselekményt követ el, a feltételes szabadságát megszüntetik a hazai jog szerint. Ez megalapozza nála a különös visszaesőkénti minősülést, de más a jelen ügy elbírálásakor értékelhető súlya, mintha a hazai jog alapján kiszabott végrehajtandó szabadságvesztésből szabadult volna feltételes kedvezményrel, és nem egy jellegében más külföldi elítélés folyamánként. Mindezekre és a belső arányosságra is figyelemmel találta a másodfokú bíróság esetében is törvényesnek a kiszabott jogkövetkezményt.

II.r. vádlott vonatkozásában a feltárt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a sértett ellen elkövetett bűncselekmények idején nem volt kivételes, az akaratának megfelelő cselekmény tanúsítását kizáró, vagy azt befolyásoló állapotban, így a kényszert vagy fenyegetést, mint büntethetőségi akadályt, illetve mint a büntetés korlátlan enyhítését lehetővé tevő okot nem látta javára megállapíthatónak.

Ezért az irányadó tényállás alapján bűnösségének enyhébb megítélésére az ítélőtábla sem látott lehetőséget. Ha a vallomásának elfogadásával megállapítható lett volna, hogy vele szemben a társai kényszert, illetve fenyegetést alkalmaztak, az adott esetben sem lehetne ezt a javára figyelembe venni, mivel az alkalmazott kényszerből, komoly fenyegetésből közvetlenül kell következnie az akaratnak megfelelő cselekvést befolyásoló cselekménynek. A tényállás szerint minderre az első elkövetés előtt, fél évvel korábban került sor, nem állt annak hatása alatt a bűncselekmények elkövetéskor. Annak is jelentősége van, hogy a társai bűnelkövetési szándékát a hatóságoknak bármikor, az elkövetés előtt felfedhette volna.

A vádlott esetében a valóban ritkán előforduló beismerő, mindvégig következetesen feltáró vallomását az elsőfokú bíróság beépítette a tényállásba, öngyilkossága, a kár ráeső részének megfizetése, bocsánatkérése alátámasztja, hogy tettét megbánta, próbálta helyreállítani a következményeket. Súlya van ennek a megbánásnak, tényfeltáró vallomásának, aminek jelentkeznie kell a kiszabott büntetésben. A vele szemben kiszabott hét év szabadságvesztés valóban eltér a büntetés kiszabási gyakorlattól, de a súlyosítását - figyelemmel az enyhítő körülményekre - nem tartotta az ítélőtábla vele szemben szükségesnek. Megfelel a büntetési céloknak a törvényi minimum és középérték közötti büntetése, megfelelően tükrözi a büntetlen előéletű vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokát, az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyát.

Minderre tekintettel, osztva az első fokú bíróság erre vonatkozó indokolását és kiegészítve azt a fentiekkel, az alkalmazott jogkövetkezmények megváltoztatására törvényes okot nem látott a másodfokú bíróság.

I.r. és **III.r.** vádlottak által egyetemlegesen fizetendő kártérítés összegét az ítélet tábla megváltoztatta, mivel **II.r.** vádlott által a sértettnek kifizetett 2.500.000 forint jóvátételt az elsőfokú bíróság figyelembe vette, ehhez képest az összegezési hibásan jelölte meg, a fizetendő eljárás illeték összege ehhez igazodóan 3.000 forinttal kevesebb, 16.970.- forintba módosul.

I.r. vádlott által külön fizetendő büntügyi költség összege a figyelmen kívül hagyott védői díj hozzáadásával, amely a 2012. szeptember 5. napján tartott ülésen merült fel, helyesen: 203.992.- forint.

Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **I.r.** és **III.r.** vádlottak tekintetében az ítélet tábla a Btk. 92.§ (1) bekezdése alapján, a jogerős büntetésük megkezdéséig, míg **II.r.** vádlott esetében az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig, továbbfolyóan beszámította.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletben fellelhető elírásokat korrigálta, így kijavította az ítélet a 33. oldal 5. bekezdésben írt 38.§ (4) bekezdés g.) pontot a Btk. 38.§ (4) bekezdés d.) pontjára, a 33. oldal 6. bekezdésben írt Btk.44. §-t a Btk. 40. § -ra, az ítélet 34. oldal 1. bekezdését, mivel helyesen **I.r.** és **III.r.** vádlottat kötelezte kártérítésre, nem pedig a **II.** és a **III.r** vádlottakat.

A fentiekre figyelemmel, az első fokú bíróság ítéletét **I.r.** és **III.r.** vádlottakra a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdés alapján helyben hagyta.

A Be. 338. § (1) bekezdése alapján **I.r.** vádlottat kötelezte a kirendelt védő díjával és útiköltségével kapcsolatban a másodfokú eljárásban felmerült büntügyi költség megfizetésére.

Győr, 2015. február hó 3. napján

Dr. Kovács Tamás
a tanács elnöke

Dr.Miklós Mária
a tanács tagja, előadó

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Szombathelyi Törvényszék 2014. január hó 16. napján kihirdetett 13.B.379/2012/78. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható.

Győr, 2015. február hó 3. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó

